

பழமொழி நானூற்றில் - கற்றாரின் மதிப்பும் கல்லாதாரின் இகழ்வும்

அ. பழனியம்மாள் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, பத்மவாணி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சேலம்-636011, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The Value at Educated and the Contempt of Uneducated in Pazhamozhi Nanooru

A. Palaniammal a, *

^a Department of Tamil, Padmavani Arts and Science College for Women, Salem-636011, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
palaniammaltamil@gmail.com

Received: 14-10-2021
Revised: 29-04-2022
Accepted: 13-05-2022
Published: 16-07-2022

ABSTRACT

Pazhamozhi Nanooru is one of the pathinen Kilkanaku Books. This book talks about the merits of educations and the development of the learned scholars seek to examine here the condition of the gallant from the point view of society through the book pazhamozhi nanooru. Educated people are self disciplined virtuous and respectful of others feelings, similarly the uneducated are afraid of the learned and do not their opinion to others subtly pride and glorybra man does not come by money or position only the education recoined and the knowledge gained through it are respected by the society. Pazhamozhi nanooru is one of the book order pathinen kilkanakku, that appeared during sangam Maruviya peried. One of the literary genres of Tholkappiyam is Pazhamozhi which is referred to be many names as Mudhumozhi, Mudhusol, Thonpadu Muthumozhi, Tholkappiyar tells about the seven types of literature in the noorp: 1386. In this Noorpa he mentioned Pazhamozhi as Muthusol. The proverb is ancient and they were used in the case during the Sangam period. The need for education to dispel the darkness of ignorance the value of educations and the plight of the uneducated have been exemplified in Pazhamozhi Nanoor by the educated and an educated. This review article sets one to illustrate.

Keywords: Pazhamozhi, Pathinen Kilkanaku, Muthumozhi, Mudhusol, Proverb, Sangam, Uneducated, Educated, Disciplined, Literary.

முன்னுரை

சங்கம் மருவிய காலத்தில் தோன்றிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று பழமொழி நானூறு. இந்நூல் நானூறு வெண்பாக்களை உடையது. இந்நூலின் ஆசிரியர் முன்றுறையரையர்.

தொல்காப்பியம் கூறும் இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று பழமொழியாகும். பழமொழியை முதுசொல் என்றும், முதுமொழி என்றும், தொன்றுபடு பழமொழி என்றும் பல பெயர்களால் குறிப்பிடுவர். இலக்கிய வகைகள் ஏழினைப் பற்றி என்ற நூற்பாவில் சுட்டுகிறார் (Balasubramanian, 2019). இந்நூற்பாவில் பழமொழியை முதுசொல் என்று குறிப்பிடுகிறார். பழமொழி தொன்மையானது என்பதும், அவை சங்க காலத்தில் வழக்கில் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை “தொன்றுபடு பழமொழி இன்று பொய்த்தன்று கொல்” என்ற அகநானூற்று பாடல் வரியில் அறியலாம் (Subramanian, 2012).

அறியாமை என்னும் இருளை அகற்றக் கூடிய கல்வியின் இன்றியமையாமைப் பற்றியும் கல்வி கற்றாரின் மதிப்பினையும், கல்வி கற்காதவர்களின் இழிநிலைப் பற்றியும், பழமொழியில் தகுந்த

உதாரணத்துடன் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வி கற்றவரும், கல்லாதவரும், இந்த சமுதாயத்தில் மதிக்கப்படும் தன்மையையும், இழிவுப்படுத்தும் பார்வையையும், விளக்குவதாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகிறது.

கல்வி

கல்வி என்பதற்குத் தமிழ்மொழி அகராதி, “அறிவு, கற்றல், நூல்” என்ற பொருளைத் தருகிறது (Ramasubramanian, 2004). கல்வி என்பது மனிதனின் மனதை கிளறி பண்படுத்துகிறது. நிலத்தை உழுது முறைப்படுத்தாவிட்டால் வேளாண்மைக்கு அந்நிலம் உதவாது. அது போலத்தான் கல்வி கற்று மனதை முறைப்படுத்தாவிட்டால் அவை நல்வாழ்க்கைக்கு உதவாது. கல்வி இல்லை என்றால் இந்த சமுதாயத்தில் மனிதன் மனிதனாகவே வாழ முடியாது. கல்வி மட்டுமே அனைத்தையும் செம்மைப்படுத்தும் சீர்த்திருத்தக் கருவியாக பயன்படுகிறது. எனவே கல்வியின் இன்றியமையாமையைப் பற்றி இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

கற்றவர்களின் மதிப்பு

போர்களத்தில் போர் செய்யும் வீரனின் வலிமையையும், திறனையும் பற்றி அவனுக்கு எதிரில் நின்று சண்டையிடும் வீரனுக்கே நன்றாகத் தெரியும். பாம்பின் கால்களை அதற்கு இனமான பாம்புகளே நன்றாக அறியும். அதுபோலத்தான் அறிவு திறம் கொண்டவர்களை, அதற்கு இணையான அறிஞர்களால் மட்டுமே அறிந்து கொள்ள முடியும். இதனை,

“பாம்பின் கால் பாம்பறியும்”

“புல்லத்தைப் புல்லம் புறம்புல்லுமாறு”

என்ற வரிகளில் அறியலாம் (Aravazhi, 1979).

தாயானவள் ஒரு குழந்தையைப் பெற்று எடுக்கும் போது மிகப் பெரும் துன்பத்தை அடைந்திருப்பாள். உயிர் போகக் கூடிய அளவுக்குத் துன்பத்தைப் பெற்றிருப்பாள். குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த தாயின் வலியை, மலடியான ஒரு பெண்ணால் உணர்ந்திருக்க முடியாது. அதைப்போலத்தான் படித்தவர்களின் துன்பங்களைப் படித்தவர்களால் மட்டுமே அறியமுடியும். படிக்காதவர்களால் அந்த துன்பத்தை உணரமுடியாது. இதனை,

“கற்றோர் கனமறிவர் கற்றோரே கற்றறியா

மற்றோரறியார் வருத்தமுற”

என்ற பாடலில் அறியலாம் (Aravazhi, 1979).

கல்வி கற்று தேர்ந்த அறிவுடைய சான்றோர்களைத் துணையாகக் கொண்டால் சான்றோர்களுக்குப் பலம் அதிகமாகும் என்பதை,

“ஆணம் உடைய அறிவினார் தந்நலம்

மானும் அறிய வைரைத் தலைப்படுத்தல்

மானமர்க் கண்ணாய் மறம் கெழு மா

மன்னர் யானையால் யானையாத்தற்று”

உடையதனைக் காப்பான் உடையான் அதுவே

உடையானைக் காப்பதூஉம் ஆகும்”

என்ற பாடல் வரிகளில் உணர்த்தப்படுகின்றது (Aravazhi, 1979).

நல்ல மனிதன் நேர்மையான வழியில் மட்டும் தான் நடப்பான். மற்றவர்களுக்குத் துன்பத்தைத் தரக்கூடிய எந்தச் செயலையும் செய்யமாட்டான்.

கல்வி கற்ற சான்றோர்கள் தாங்கள் கற்றறிந்த அறநூல்கள் வழியே நடப்பர். சான்றோர்கள் கற்ற நூலுக்கு மாறாக எந்த செயலையும் செய்யமாட்டார்கள். கற்ற நூலுக்கு மாறாக நடந்தால் அது சான்றோர்களுக்கு இழிவை தரும் என்பதை உணர்ந்து செயல்பட்டனர். இதனை,

“விதிப்பட்ட நூல் உணர்ந்து வேற்றுமை இல்லார்”

என்ற பாடல் வரியில் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது (Aravazhi, 1979).

கற்றறிந்தவர்கள் எப்பொழுதுமே உண்மையான அடக்கத்துடன் இருப்பர். கல்வி அறிவில்லாதவர்கள் தங்களிடம் உள்ள அறியாமை குணத்தை மறந்து விட்டு, தனக்கு உரிமை அல்லாத புகழையும் தனக்கு உரியதாக எண்ணி மற்றவர்களிடம் பெருமையாகப் பேசிக்கொள்வர். இதனை,

“கற்று அறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்

பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்து உரைப்பர்

நிறைகுடம் நீர் தரும்பல் இல்”

என்ற பாடல் வரிகளில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. நீருள்ள நிரம்பிய குடமானது தன்னிடம் உள்ள நீரைத் தழுமாமல் வைத்துக் கொள்ளும், அதை போலத்தான் கற்றறிந்தவர், தன்னடக்கத்துடன் செயல்படுவர் என்பதை மேற்கண்ட பழமொழி பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

“ஆற்றவும் கற்றார் அறிவுடையார், அஃது உடையார்

நால்திசையும் செல்லாத நாடு இல்லை அந்நாடு

வேற்று நாடு ஆகா”

நூல்களைக் குற்றம் இல்லாமல் கற்றவரே அறிவுடையவர் ஆவார். அத்தகைய அறிவுடையவர், நான்கு திசைகளிலும் செல்லாத நாடு இல்லை. அதே போல், அந்நாடுகளும் அவர்களுக்கு வேற்றுநாடாகாது. தம்முடைய சொந்த நாடாகவே தோன்றும். கற்றவர்கள் மட்டுமே சமுதாயத்தில் இவ்வாறு மதிக்கப்படுகிறார்கள் (Aravazhi, 1979).

“தந்தேசம் இல்லால் சிறப்பில்லை கற்றோர்க்கு

சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு”

என்ற மூதுரை பாடல் வரிகளின் மூலமாகவும் இதனை அறியலாம் (Aravazhi, 1979).

“ஆற்று உணாவேண்டுவது இல்”

கல்வி கற்று போற்றப்படுபவர்கள் எந்த நாட்டிற்கு சென்றாலும் அவர் செல்லும் வழியில் உண்பதற்கு உணவினைக் கொண்டு செல்ல தேவையில்லை என்று கூறும்போது கற்போரின் மதிப்பு உயர்ந்ததாக போன்றப்படுவதை உணரலாம் (Aravazhi, 1979).

“முரவை போகிய முலய அரிசி

விரல் என நிமிர்ந்த நிரல் அமை புழுக்கல்

பரல்வறைக் கருணை, காடியின் மிதப்ப

அயின்ற காலை பயின்று இனிது இருந்து

கொல்லை உழுகொழு ஏய்ப்ப, பல்லே

எல்லையும் இரவும் ஊன் தின்று

உயிர்ப்பிடம் பெறாஅது ஊண்முனிந்து”

என்ற வரியின் வாயிலாக, புலவர்கள் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் சென்று அங்குள்ள மன்னர்களைச் சந்தித்தனர் என்பதையும், மன்னர்கள் புலவர்களை மதித்து போற்றி அறுசுவை உணவு படைத்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது (Mohan, 2004).

வயதில் இளையவனே ஆனாலும், கல்வியாலும், கேள்வியாலும் நிரம்ப பெற்ற அறிவுச்சார்ந்த மூத்தவனாகவே அவன் கருதப்படுவான் என்பதை பழமொழியில்,

“.....இளையானே ஆயினும்

மூத்தானே ஆடு மகன்”

என்ற பாடல் வரிகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறார் ஆசிரியர் (Aravazhi, 1979). இதனை,

“கல்லாது மூத்தானைக் கைவிட்டு கற்றான்

இளமை பாராட்டும் உலகு” (Manikkavasagan, 2009)

என்ற பாடலிலும்,

“ஒரு குடிப்பிறந்த பல்லோருள்ளும்

மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்

அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்”

என்ற பாடலிலும் வெளிக்காட்டப்படுகிறது (Subramanian, 2012). ஒருவனின் குடிப்பெருமையை உயர்த்துவதும் கல்வியாகவே உள்ளது. எக்குலத்தில் பிறந்தவனாக இருந்தாலும் அவன் கற்ற கல்வியால் அவனை இவ்வுலகம் போற்றி பெருமைப்பட செய்கிறது. இதனை,

“எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரேயாயினும்

அக்குடியில் கற்றோரை மேல் வருக என்பர்”

“உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்

கடையரே கல்லாதவர்”

“மேல் பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்தும்

கற்றார் அனைத்திலர் பாடு”

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலமாகவும் அறியலாம் (Subramanian, 2012; Varatharasan, 1998).

கற்றவன் பிறர் உள்ளம் வருந்துமாறு எந்த சூழ்நிலையிலும் பேச மாட்டான். இத்தகைய பண்பு கற்றறிந்தவர்களிடம் மட்டுமே உணரமுடிகிறது. இதனை,

“பல்லார் அவை நடுவண் பாற்பட்ட சான்றவர்

சொல்லார் ஒருவரையும் உள்ஊன்ற”

என்ற பாடல் வரிகளில் பிறமனதை உணர்ந்து பேசக்கூடிய நற்பண்பு மிக்கவராக கற்றவர்கள் திகழ்கிறார்கள் என்பதை உணரமுடிகிறது (Aravazhi, 1979).

கல்வியே ஒரு மனிதனை, சமுதாயத்தில் நல்ல பண்புள்ளவனாகக் காட்டுகிறது. மேலும் கற்றவர்களே சமுதாயத்தில் முன்னோக்கிப் பேசப்படுகிறார்கள். கற்றவன் நேர்மையான குணம் கொண்டவனாகவும், தன்னடக்கம் நிரம்பியவனாகவும், பிறர் உணர்வுகளை மதித்து நடக்கக் கூடியவனாகவும் திகழ்கின்றான்.

கற்காகவரின் இகழ்வு நிலை

கற்க வேண்டிய நூல்களை முறைப்படி கற்று நடக்கக் கூடியவர்களை கல்லாதவர்களின் சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு வெகுண்டு எழுந்து கோபம் அடையச் செய்வது எப்படிப்பட்டது என்றால் நடக்க இயலாத முடவன் ஒருவன், கைத்தடியை ஊன்றிக் கொண்டு, யானையுடன் மகிழ்ந்து விளையாடுவதைப் போன்றது என்கிறார். இதுவே கற்றவர் முன் கல்லாதவருக்கு ஏற்படும் நிலையாகும். இதனை,

“கற்று ஆற்றுவாரைக் கற்பித்து, கல்லாதார்
சொல் தாற்றுக் கொண்டு சுனைத்து எழுதல் என்று எனில்
தானும் நடவான் முடவன், பிடிப்பூணி,
யானையொடு ஆடல் உறவு”

என்ற பாடலில் முடவன் ஒருவன் யானையுடன் விளையாடுவது என்றும் ஆபத்தை விளைவிக்கக்கூடியது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது (Aravazhi, 1979).

கற்றவர் சபையில் பேசக்கூடியவர்களைக் கண்டு கல்லாதவர்கள் அஞ்சுதல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

“கல்லாதும், கேளாதும் கற்றார் அவை நடுவண்
சொல்லாடுவாரையும் அஞ்சற் பாற்று”

என்ற பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது (Aravazhi, 1979). கற்க வேண்டிய நூல்களைக் கல்லாமல் இருப்பவர்கள், சான்றோர் கூடியுள்ள சபை நடுவில் பேசுவர்களைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்த நிலையில் விண்ணவர் இருந்தாலும், ஆற்றல் இல்லாதவராகவே எண்ணப்படுவர் என்கிறார். அப்படி என்றால் ஒருமனிதனுக்குப் பெருமை புகழ் என்பது பணத்தால் வருவதில்லை, அவன் கற்ற கல்வியால் மட்டுமே கிட்டும் என்பதை அறியலாம்.

மேலும், கற்றவர் நிரம்பிய சபையைக் காணும் போது கல்லாதவர் நாவை சுருட்டிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். அதை விடுத்து, கீழோர் சபையில், தன்னைத் தானே பேசி புகழ்ந்து கொள்வது எப்படிப்பட்டது என்றால், பகைவருக்கு அஞ்சி, வீட்டிலுள்ளே போர் செய்வது போன்றது என்று இழிவுப்படுத்தப்படுகிறார்கள். இதனை,

“நல் அவை கண்டக்கால் நாச்சுருட்டி நன்று உரையில்
புல் அவையுள் தம்மை புகழ்ந்து உரைத்தல் - புல்லார்
புடைத்தறுகண் அஞ்சுவான், இல்லுள் வில் ஏற்றி”

என்ற வரிகள் காட்டுகின்றன (Aravazhi, 1979).

“நற்கு அறிவு இல்லாரை நாட்டவும் ஆகாதே
கற்பறிவு போகா கடை”

அறிவு நலம் இல்லாதவர்களைக் கல்வியால் நிலை நிறுத்த முடியாது (Aravazhi, 1979).

அறிவு நலம் சிறிதும் இல்லாதவர், நூல்களைக் கற்பதால், மேலும் அவர்களுக்கு அறிவு மிகாது. எனவே அறிவு நலம் படைத்தவர்கள் மட்டுமே, கல்வியாலும், பிற துறைகளாலும் சாதிக்க முடிகிறது என்பதை இதன் மூலம் அறியப்படுகிறது.

அறிவு இல்லாதவர்கள் எந்நிலையிலும் சாதிக்க முடிவதில்லை. வயதில் முதிர்ச்சியடைந்தாலும், நல்ல நூலின் பொருள்களைக் கற்காமலும், அறியாமலும், மிகுதியாக உள்ளனர். அவர்களுக்கு நாம் எவ்வளவு தான் சொல்லிப்பிரிய வைத்தாலும், அறிவு இல்லாதவர்களுக்கு அவை தெளிவதில்லை. இதைத் தான் ஆசிரியர்,

“பூத்தாலும் காயா மரம் உள, மூத்தாலும்
நற்கு அறியார் தாமும் நனிஉளர்,
விதைத்தாலும் நாறாத வித்து உள, பேதைக்கு
உரைத்தாலும் தோன்றாது உணர்வு”

என்ற பாடலில் எடுத்துரைக்கிறார் (Aravazhi, 1979).

கல்வி அறிவு இல்லாதவன், தாம் கண்டதாகக் கூறும் நுண் பொருளைப் பிறர் அறிய எடுத்துக்கூறுதல் மிகவும் கடினம் நான் பலவும் திறமை வாய்ந்தவன் என்று தன்னைத் தானே புகழ்ந்து மதித்துக் கொள்ளுதல் எந்த வித பயனும் இல்லை என்பதை

“கல்லாதான் கண்ட கழி நுட்பம் காட்டு அரிதால்
நல்லேம் யாம் என்று ஒருவன் நன்கு மதித்தல் என்?
சொல்லால் வணக்கி வெகுண்டு அடுகிற்பார்க்கும்
சொல்லாக்கால் சொல்லுவது இல்”

என்ற பாடல்வரிகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறார் (Aravazhi, 1979).

“தெற்ற அறிவுடையார்க்கு அல்லால் திறன் இல்லா
முற்றலை நாடிக் கருமம் செய்வையார்
கற்று ஒன்று அறிந்து, கசடு அற்ற காலையும்
அற்றதன் பால் தேம்பல் நன்று”

தெளிந்த அறிவுடையவர் வயதில் சிறியவராயினும் அவரிடம் ஒரு செயலைச் செய்யச் சொல்லுவார். ஆனால் திறமையற்ற முதியவரிடம் அந்தச் செயலைச் செய்ய சொல்லமாட்டார்கள். அதேபோல், குற்றமற்ற நன்கு கற்றிருந்தாலும், உலக நடை அறிந்து ஒழுகுகின்ற பண்பு இல்லாதவரிடம், ஏற்படுத்தும் தொடர்பானது தளர்ச்சி அடையவே செய்யும். எனவே கல்வி கற்றவன் பண்பில்லாதவனாக இருந்தாலும், அவன் கல்வி அறிவு இல்லாதவனுக்கே சமம் என்பதை இதன் வாயிலாக உணர்த்தப்படுகிறது (Aravazhi, 1979).

கல்லாதவனை இதே சமுதாயம் எந்த சூழ்நிலையிலும், உயர்வானதாக பார்ப்பதில்லை. மூத்தவனாக இருந்தாலும், உயர் குடியில் பிறந்தவனாக இருந்தாலும், கல்வி பெறாதவனை பின்னோக்கியே சமுதாயத்தில் பார்க்கப்படுகிறான் என்பதை இதன் மூலம் உணரமுடிகிறது.

முடிவுரை

கல்வி கற்றவர்கள் அறவழியே நடந்து கொள்வர் என்பதையும், கற்ற நூலுக்கு மாறாக நடந்தால் அவை சான்றோர்களுக்கு இழிவைத் தரும் என்பதையும் உணர்ந்து செயல்பட்டனர் என்பதை உணரமுடிகிறது. கற்றவர்கள் தன்னடக்கத்துடன் இருப்பர் என்பதையும், கற்றோருக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு என்பதை இதன் கண் கண்டு தெளியலாம். வயதில் மூத்தவனாக இருந்தாலும் கல்வி அறிவு பெறவில்லை என்றால் இந்த சமுதாயத்தில் அவன் மதிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் கல்வி அறிவு பெற்றவன் இளையவனாக இருந்தாலும் அவனை இந்த சமுதாயம் மதித்துப் போற்றுகிறது என்பது குறித்து தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. கற்றவன் நற்பண்பு கொண்டவனாக நடந்து கொள்வான். எந்த சூழ்நிலையிலும் பிறர் உள்ளம் வருந்துமாறு பேசக்கூடியவன் அல்ல என்பது குறித்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. பிறர் உணர்வுகளை மதித்து நடக்கக் கூடியவனாகவும் நேர்மையான குணம் கொண்டவனாகவும் திகழ்வதை உணரமுடிகிறது. கற்றவனுடன் கல்லாதவன் ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டப்படுவதை பழமொழி நானூற்றின் வழி அறியலாம். கற்றவர் சபையில் கல்லாதவர் அச்சம் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதையும், நாளை சுருட்டிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதையும், இங்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சூழலே கல்லாதவரின் இழிநிலையை, வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. ஒரு மனிதனுக்குப் பெருமை புகழ் என்பது பணத்தால் வரக்கூடியது அன்று, கற்ற கல்வியால் வரக்கூடியது என்பதை உணரமுடிகிறது. கல்விக்கு இன்றியமையாத கூறாக இருப்பது அறிவு நலம். அறிவு நலம் இல்லாதவர்களுக்கு எவ்வளவு தான் கல்வியைப் புகட்டினாலும், அவர்கள் கல்வி நலம் பெறமுடியாது. கல்வி அறிவு இல்லாதவன் தன்னுடைய கருத்துக்களை கூட மற்றவர்களுக்குப் புலப்படுத்தும் தன்மை அற்றவனாக காணப்படுகிறான் என்பதை அறியலாம். எனவே, கற்றவர்கள் மட்டுமே, இந்தச் சமுதாயத்தில், பெருமைப்படுத்தப்பட்டு மதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும்

கல்லாதவர்கள், இந்தச் சமுதாயத்தில் பின்னோக்கி கொண்டு செல்லப்பட்டு இழிவுப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதையும் இவ்வாய்வு நிறுவுகின்றது.

References

- Aravazhi, A.B., (1979) Neethi Nulgal - 2, Bumbugaar Publications, Chennai, India.
- Balasubramanian, K.V. Vae, (2019) Tholkappiyam, New Century Book House, Chennai, India.
- Manikkavasagan, (2009) Nanmani Kadagi, Uma pathippagam, Chennai, India.
- Mohan R., (2004) Pathupattu, New Century Book House, Chennai, India.
- Subramanian, Sa.Vea. (2012) Pathinan Keilkanakku Nulgal, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Varatharasan, M. (1998) Thirukkural Thalivurai, The south India Saiva Siddhanda Works Publishing Society, Chennai, India.
- Ramasubramanian, Vatha., (2004) Thirumagal Tamilagarathy, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License